

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

23 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
MORARU Petru

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de avocații Țurcanu Igor și Ciuru Igor în numele inculpatului Guțu Maxim, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Bălți din 13 aprilie 2016 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 03 august 2016, în cauza penală privindu-l pe

GUȚU Maxim Simion, născut la 02 august 1989, originar și domiciliat or. Rîșcani, str. Independenței 13, ap. 51.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 14.10.2015 – 13.04.2016;

Instanța de apel: 05.05.2016 – 03.08.2016;

Instanța de recurs: 19.10.2016 – 23.11.2016.

Asupra recursurilor ordinare declarate, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți din 13 aprilie 2016, Guțu M. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 190 alin. (5) Cod penal la 15 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis și cu privarea de dreptul de a ocupa funcții ce țin de gestionarea mijloacelor financiare pe un termen de 5 ani.

Acțiunile civile înaintate de părțile vătămate au fost admise în principiu, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța de drept civil.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a menționat că Guțu M., este învinuit de faptul că acționînd cu intenție și urmărind scopul dobîndirii ilicite a bunurilor altei persoane, obținînd încrederea cet. Gonța A., pe parcursul lunii martie 2014 sub pretextul restituirii banilor la procente mari, în mai multe etape, întîlnindu-se în oficiu cet. Gonța A. și pe traseul de pe teritoriul mun. Bălți, prin înșelăciune și abuz de încredere a primit de la acesta 230 000 euro, echivalentul a 4 232 00 lei și 80 000 dolari SUA, echivalentul a 1 720 000 lei, în total 5 304 000 lei, cauzîndu-i astfel părții vătămate un prejudiciu material în proporții deosebit de mari.

Tot el, acționînd cu intenție și urmărind scopul dobîndirii ilicite a bunurilor altei persoane, după ce a obținut încrederea cet. Mutruc A., la data de 15 martie 2014, aflîndu-se pe str. Sadoveanu din mun. Bălți, prin înșelăciune, sub pretextul că dorește să împrumute bani pentru afaceri personale, ce urmau ulterior să fie restituite cu dobînda calculată de 10% lunar, a dobîndit de la Mutruc A., bani în sumă de 25 000 euro, recalculare în valută națională - 461 230 lei, 8200 dolari SUA, ceia ce constituie - 109 843 lei, 45 000 ruble rusești, echivalentul a 16 713 lei, precum și 40 000 lei, ceia ce constituie în total suma de 627 786 lei, prin ce i-a cauzat părții vătămate o daună materială în proporții deosebit de mari.

Tot el, acționînd cu intenție și urmărind scopul dobîndirii ilicite a bunurilor altei persoane, după ce a obținut încrederea lui Tcaciuc M., în perioada de timp de la data de 12.03.2014 pînă la 16.04.2014, întîlnindu-se cu Tcaciuc M. în diferite regiuni ale mun. Bălți, prin înșelăciune, sub pretextul că are nevoie de bani pentru a-i investi în afaceri și urmează să încheie anumite contracte comerciale cu producători din Ucraina, a dobîndit de la Tcaciuc M., pe care l-a asigurat că va avea un profit mai mare de suma investită, bani în sumă totală de 109 730 lei, prin ce i-a cauzat o daună materială în proporții deosebit de mari.

Tot el, acționînd cu intenție și urmărind scopul dobîndirii ilicite a bunurilor altei persoane, după ce a obținut încrederea lui Egoean Vardghez, la data de 16.04.2014, în centrul mun. Bălți, prin înșelăciune, sub pretextul că dorește să împrumute bani pentru investirea în firma ce o gestionează, a dobîndit de la Egoian Vardghez, pe care l-a asigurat că va avea un profit mai mare de suma investită, bani în sumă totală de 146 400 lei, prin ce i-a cauzat o daună materială în proporții deosebit de mari.

Tot el, acționînd cu intenție și urmărind scopul dobîndirii ilicite a bunurilor altei persoane, după ce a obținut încrederea lui Proscurin I., în perioada de timp din luna ianuarie anul 2014 pînă în luna aprilie 2014, întîlnindu-se cu Proscurin I. în diferite regiuni ale mun. Bălți, prin înșelăciune, sub pretextul că dorește să împrumute bani ce urmează a fi investiți în afaceri privind comercializarea produselor lactate, a dobîndit de la Proscurin I., pe care l-a asigurat că va avea un profit mai mare de suma investită, bani în sumă totală de 194 670 lei, prin ce i-a cauzat o daună materială în proporții deosebit de mari.

Tot el, acționînd cu intenție și urmărind scopul dobîndirii ilicite a bunurilor altei persoane, după ce a obținut încrederea cet. Juc E., care la data de 16.04.2014, întîlnindu-se cu Juc E. în apropiere de blocurile locative de pe str. Xazarev din mun. Bălți, prin înșelăciune sub pretextul că dorește să împrumute bani ce urmează a fi investiți în afaceri privind comercializarea produselor din carne, care vor fi importate din or. Odessa, Ucraina, a dobîndit de la Juc E., pe care l-a asigurat că va avea un profit mai mare de suma investită, bani în sumă totală de 414 145 lei, prin ce i-a cauzat o daună materială în proporții deosebit de mari.

Tot el, acționînd cu intenție și urmărind scopul dobîndirii ilicite a bunurilor altei persoane, după ce a obținut încrederea Tcaciuc A., care la data de 09.04.2014, întîlnindu-se pe str. Lăpușneanu din mun. Bălți, iar ulterior în centrul mun. Bălți, prin înșelăciune, sub pretextul că are nevoie urgent de bani pentru anumite datorii, a dobîndit de la Tcaciuc A.,

bani în sumă totală de 89 880 lei, pe care a asigurat-o că îi va întoarce cu o dobândă de 10% lunar, în termeni restrânși, astfel i-a cauzat o daună materială în proporții mari.

Tot el, acționând cu intenție și urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, după ce a obținut încrederea lui Pogor S., la începutul lunii aprilie 2014, întâlnindu-se cu ultimul pe str. Decebal din mun. Bălți, prin înșelăciune, sub pretextul că în caz de împrumut a mijloacelor bănești, acestea vor fi restituite cu o dobândă de 15% săptămânal, a dobândit de la Pogor S., bani în sumă totală de 452 400 lei, prin ce i-a cauzat părții vătămate o daună materială în proporții deosebit de mari.

Tot el, acționând cu intenție și urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, după ce a obținut încrederea lui Bulai V., la începutul lunii martie 2014, aflându-se pe teritoriul pieții centrale din mun. Bălți, prin înșelăciune, sub pretextul că dorește să împrumute bani ce urmează de a fi investiți în afaceri privind comercializarea produselor din carne, a dobândit de la Bulai V., bani în sumă totală de 1 230 200 lei, pe care s-a obligat de a-i restitui cu dobânda calculată de 5% lunar, prin ce i-a cauzat o daună materială în proporții deosebit de mari.

Tot el, acționând cu intenție și urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, după ce a obținut încrederea lui Safronov Ig., în perioada de timp de la 24.02.2014 pînă la 12.04.2014, prin înșelăciune, sub pretextul că dorește să împrumute bani ce urmează a fi investiți în afaceri personale, a dobândit de la Safronov Ig., pe care l-a asigurat că va avea un profit mai mare de suma investită, bani în sumă totală de 242 602 lei, pe care se obliga de a-i restitui în cîteva zile, însă nu și-a onorat obligația, prin ce i-a cauzat o daună materială în proporții deosebit de mari.

Tot el, acționând cu intenție și urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, după ce a obținut încrederea lui Bideac Ig., în perioada de timp de la 12.04.2014 pînă la 23.04.2014, întâlnindu-se cu Bideac Ig. în diferite regiuni ale mun. Bălți, prin înșelăciune, sub pretextul că are nevoie de bani pentru a-i investi în afaceri, urmînd a încheia diferite contracte comerciale cu producători din Ucraina, a dobândit de la Bideac Ig., bani în sumă totală de 556 200 lei, prin ce i-a cauzat o daună materială în proporții deosebit de mari.

Tot el, acționând cu intenție și urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, după ce a obținut încrederea lui Postolachi D., în perioada de timp: luna martie 2014 pînă la 18.04.2014, întâlnindu-se cu Postolachi D. în diferite regiuni ale mun. Bălți, prin înșelăciune, sub pretextul că investește banii în comercializarea produselor din carne, a dobândit de la Postolachi D., pe care l-a asigurat că va avea un profit mai mare de suma investită, bani în sumă de 39 800 euro, recalculate în valută națională 736 300 lei, prin ce i-a cauzat o daună materială în proporții deosebit de mari.

Tot el, acționând cu intenție și urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, după ce a obținut încrederea lui Cazacu A., la data de 19.04.2014, întâlnindu-se cu Cazacu A. în apropiere de piața Baiducov de pe str. Caraciobanu din mun. Bălți, prin înșelăciune, sub pretextul că dorește să împrumute bani ce urmează a fi investiți în afaceri privind comercializarea produselor lactate, a dobândit de la Cazacu A., pe care l-a asigurat

că va avea un profit mai mare de suma investită, bani în sumă de 240 500 lei, prin ce i-a cauzat o daună materială în proporții deosebit de mari.

Tot el, acționînd cu intenție și urmărind scopul dobîndirii ilicite a bunurilor altei persoane, după ce a obținut încrederea lui Macari A., în perioada de timp de la 18.10.2013 pînă în luna noiembrie 2014, întîlnindu-se cu Macari A. în diferite regiuni ale mun. Bălți, prin înșelăciune, sub pretextul că dorește să împrumute bani pentru a întoarce anumite datorii personale, iar ulterior urma să fie restituiți banii cu dobînda calculată de 5% lunar, astfel a dobîndit de la Macari A., bani în sumă de 1 500 euro, recalculare în valuta națională - 27 810 lei, prin ce i-a cauzat o daună materială în proporții considerabile.

La 16.03.2015 și 02.04.2015, prin încheieri judecătorești, au fost conexate cauzele penale nr.2015040168 și 2015040383 pe faptul învinuirii lui Guțu M. în comiterea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(5) Cod penal - dobîndirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, săvîrșite în proporții deosebit de mari pentru faptul că, acționînd cu intenție și urmărind scopul dobîndirii ilicite a bunurilor altei persoane, obținînd încrederea lui Stah Vl., în perioada de timp a lunilor august 2013-decembrie 2014, sub pretextul restituirii banilor la procente înalte, în mai multe etape, întîlnindu-se cu ultimul în diferite regiuni ale mun. Bălți, prin înșelăciune și abuz de încredere, a dobîndit de la acesta bani în sumă de 6700 euro, 7500 dolari, 15000 hrivne și 15000 lei, echivalentul a 450 000 lei, cauzîndu-i astfel lui Stah Vl. un prejudiciu material în proporții deosebit de mari.

Tot el, acționînd cu intenție și urmărind scopul dobîndirii ilicite a bunurilor altei persoane, obținînd încrederea lui Gheorghită Al., în perioada de timp a lunilor ianuarie-aprilie 2014, sub pretextul restituirii banilor la procente înalte, în mai multe etape, întîlnindu-se cu ultimul în diferite regiuni ale mun. Bălți, prin înșelăciune și abuz de încredere a dobîndit de la acesta bani în sumă de 43000 euro, echivalentul a 798 080 lei, cauzîndu-i astfel lui Gheorghită Al. un prejudiciu material în proporții deosebit de mari.

La fel, prin încheierea instanței din 15.06.2015, s-a dispus conexarea cauzei penale nr.2015300102 privind învinuirea lui Guțu M. de comiterea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(2) lit. c) Cod penal, dobîndirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Potrivit rechizitoriului Guțu M. este învinuit și de faptul că, într-un timp nedeterminat de la începutul lunii august a anului 2014, acționînd intenționat, din interes material, urmărind scopul sustragerii bunului, s-a întîlnit cu locuitoarea or. Rîșcani, Plecan G., situat în or. Rîșcani, str. Petru Rareș 69 și cunoscînd că ultima intenționează să vîndă automobilul de model „Mercedes Benz”, cu numărul de înmatriculare T093EC, și-a asumat angajamentul de a-i înstrăina unitatea de transport la prețul de 2000 euro, care conform ratei oficiale de schimb a BNM, constituia suma de 37280 lei, prin inducerea în eroare, obținînd încrederea acesteia, a înșelat-o, prin asigurarea că în decurs de două săptămîni, din momentul primirii transportului, îi va transmite banii obținuți în urma realizării automobilului, astfel, la 05 august 2014 a primit automobilul în posesia sa, 1-a însușit, prin ce i-a cauzat lui Plecan G. o daună materială în proporții considerabile.

La fel, prin încheierea instanței din 13.10.2015, s-a dispus conexarea cauzei penale nr.2015048126 privind învinuirea lui Guțu M. de comiterea infracțiunii prevăzută la art.190 alin.(5) Cod penal. Potrivit rechizitoriului Guțu M., este învinuit de faptul că, conștientizând caracterul social-periculos al acțiunilor sale, acționând în mod intenționat și urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane în proporții mari, prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul că împrumută bani pentru a-i investi în afaceri, la data de 17.11.2014, 19.11.2014, 21.11.2014, a dobândit ilegal prin intermediul lui Rascinschi S. bani în sumă totală de 6500 euro, echivalentul în lei - 120 900 lei și 6700 dolari SUA cu echivalentul în 100 500 lei, care pînă la momentul de față nu i-a restituit părții vătămate Rascinscaia T., fapt prin care i-a cauzat ultimei o daună materială în proporții deosebit de mari, în sumă totală de 221 400 lei.

Tot el, acționând în mod intenționat și urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane în proporții mari, prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul că împrumută bani pentru a-i investi în afaceri, la data de 06.08.2014, 10.08.2014, 14.08.2014, 15.08.2014, 17.08.2014, 20.08.2014, 21.08.2014 și 23.08.2014 a dobândit ilegal de la Constantinov Ig. bani în sumă totală de 9050 euro cu echivalentul în lei de 162 900 lei și bani în valută națională de 121 030 lei, care pînă la momentul de față nu i-a restituit părții vătămate, cauzându-i astfel ultimului o daună materială în proporții deosebit de mari, în sumă totală de 283 930 lei.

Tot el, acționând în mod intenționat și urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane în proporții mari, prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul că împrumută bani pentru a-i investi în afaceri, la 27.08.2014, 05.09.2014, 23.05.2015, a dobândit ilegal de la Surugiu N. bani în sumă totală de 5800 euro, echivalentul a 108 170 lei, pe care pînă la momentul de față nu i-a restituit părții vătămate, fapt prin care i-a cauzat ultimului o daună materială în proporții deosebit de mari, în sumă totală de 108 170 lei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, escrocherie adică *dobîndirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, săvîrșită cu cauzarea de daune în proporții deosebit de mari*.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală a fost atacată cu apel de către avocatul Ciuru Ig. în interesele inculpatului, care a solicitat casarea sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărîri prin care Guțu M. să fie achitat.

În argumentarea cerințelor formulate, apelantul a invocat că la ultima ședință de judecată, instanța neîntemeiat a respins cererea avocatului Țurcanu Ig. privind amînarea cauzei, ultimul neparticipînd la susținerile verbale, prin ce inculpatului i s-a încălcat dreptul la apărare și un proces echitabil.

Totodată, apelantul a susținut că faptele incriminate lui Guțu M. nu întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, or, acestea sunt niște relații de natură civilă, fapt ce se confirmă prin recipise și contracte de împrumut, părțile

vătămate indicînd că Guțu M. și-a onorat obligațiile contractuale, le-au fost întoarse sumele de bani cu dobînda promisă. Faptul că inculpatul își onora obligațiile financiare față de părțile vătămate pînă în luna aprilie 2014, demonstrează că acesta nu a avut scopul de a sustragere prin înșelăciune bunurile părților vătămate. Astfel, relațiile dintre inculpat și părțile vătămate urmau a fi calificate drept relații civile, instanța de fond urmînd să emită o sentință de achitare în privința inculpatului.

De asemenea, apelantul a solicitat în caz că instanța de apel va ajunge la concluzia că în acțiunile lui Guțu M. există componenta de infracțiune, acțiunile ultimului să nu fie calificate în baza art. 190 alin.(5) Cod penal, ci în baza art. 196 Cod penal, or, masa patrimonială a inculpatului nu a sporit cu aceeași proporție cu care s-a diminuat masa patrimonială a victimelor, pe numele inculpatului nu figurează careva bunuri materiale (imobile, automobile).

De rînd cu acestea, apelantul a criticat sentința sub aspectul nemotivării argumentelor invocate de partea apărării pe marginea întrunirii elementelor infracțiunii de escrocherie în acțiunile inculpatului Guțu M., fapt ce presupune încălcarea dreptului la un proces echitabil.

Apelantul a criticat și modul în care a fost individualizată pedeapsa în privința inculpatului Guțu M., ultimului, în opinia apelantului, fiindu-i neîntemeiat aplicată o pedeapsă la limita maximă, care este extrem de aspră, instanța neluînd în considerație că inculpatul este învinuit pentru prima dată de comiterea unei infracțiuni, are la întreținere un copil minor, se caracterizează pozitiv la locul de trai, nefiind stabilite circumstanțe care i-ar agrava răspunderea.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 03 august 2016 apelul declarat a fost admis din alte motive, cu casarea sentinței din oficiu și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit modului stabilit de prima instanță, prin care Guțu M. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 190 alin. (5) Cod penal la 15 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții ce țin de gestionarea mijloacelor bănești pe un termen de 5 ani și cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

În partea soluționării acțiunii civile, sentința a fost menținută fără modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că acțiunile inculpatului și anume, efectuarea sunetelor părților vătămate, întîlnirea cu părțile vătămate și informarea precum că el ar fi un om de afaceri și că banii împrumutați vor fi investiți în afacere, care are un câștig foarte mare, promisiunea că le va achita o dobîndă de 10%, 20% sau 30% pentru sumele de bani care aceștia urmează să i-o împrumute, sunt niște metode sub care se prezintă escrocheria, inculpatul neîndeplinind aceste promisiuni după ce primea de la părțile vătămate sume tot mai mari de bani. Prin intermediul acestor acțiuni, inculpatul a exercitat o influență psihică asupra conștiinței părților vătămate dezinformîndu-le conștient realitatea și în rezultat părțile vătămate au presupus că Guțu M. cu adevărat investește banii împrumutați în afacerea sa, avînd posibilitatea de a achita o dobîndă de 10%, 20% sau 30% din suma împrumutată.

În opinia instanței, utilizarea de către Guțu M. a unuia și aceluiași procedeu de a lua banii cu anumite condiții de a achita o dobîndă de 10% -20% sau 30%, confirmă că el la

momentul primirii banilor de la părțile vătămate avea scopul însușirii acestora și nu avea intenția de a-și îndeplini angajamentele asumate.

Instanța a menționat că, în cazul escrocheriei, victima transmite benevol bunurile către făptuitor, sub influența înșelăciunii sau a abuzului de încredere. Primirea bunurilor cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi calificată ca escrocherie doar în cazul în care făptuitorul, încă la momentul intrării în stăpânire asupra acestor bunuri, urmărea scopul sustragerii lor și nu avea intenția să-și execute angajamentul asumat.

În privința inculpatului Guțu M. a fost dispusă înștiințarea cu aviz despre ședința fixată, însă în adresa instanței a fost remis coletul poștal cu adeverința agentului poștal precum că adresatul Guțu M. este plecat, fără a fi recepționată citația de către ultimul.

Totodată, conform informației prezentate de procuror, precum și conform informației Inspectoratului de Poliție Bălți, Guțu M. a părăsit hotarele Republicii Moldova la data de 07.04.2014 prin PTF Palanca-Maiaki-Udobnoe Auto și la moment se întreprind măsuri în vederea stabilirii locului aflării lui.

Luînd în considerație faptul, că Guțu M. nu se află pe teritoriul Republicii Moldova, locul aflării acestuia nu este cunoscut și în privința lui este pornit dosar de căutare, ținînd cont de opinia participanților la proces, în vederea netergiversării examinării cauzei, instanța de apel a considerat posibilă examinarea apelului în lipsa inculpatului Guțu M., dreptul acestuia la un proces echitabil și la o apărare eficientă în proces fiind asigurată prin prezența a doi apărători aleși.

De asemenea, instanța a considerat posibilă examinarea cauzei și în lipsa părților vătămate Bideac Ig., Tcaciuc A., Postolachi D., Juc E., Macari A., Cazacu A., Safronov Ig., Proscurin Iv., Stah Vl., Gheorghîță Al., Pogor S., Gonța A., Racinscaia T., care au fost înștiințați despre locul, data și ora examinării apelului, însă nu s-au prezentat în ședință și nu au anunțat despre eventuala imposibilitate de a se prezenta.

Instanța de apel a considerat, că judecînd cauza penală, instanța de fond a verificat complet, sub toate aspectele și obiectiv probele administrate și le-a dat o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, corect ajungînd la concluzia privind vinovăția inculpatului Guțu M. în fapta incriminată și făcînd o încadrare juridică justă a acțiunilor acestuia în baza art. 190 alin.(5) Cod penal.

Totodată, instanța de apel a menționat că, în cazul cînd prima instanță nu respectă prevederile art.394 Cod de procedură penală privind întocmirea sentinței, însă în fapt probele au fost cercetate, instanța de apel, casînd sentința din acest motiv, urmează să continue prin rejudecarea cauzei, aprecierea tuturor împrejurărilor și, respectînd normele procedurale (art.393-397 Cod de procedură penală), să pronunțe o nouă hotărîre conform ordinii stabilite pentru prima instanță.

Astfel, potrivit art. 394 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, *partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă: ...descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, indicîndu-se locul, timpul, modul săvîrșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii.* Analizînd actul judecătoresc contestat, instanța de apel a reținut, că deși instanța de judecată a considerat dovedită vinovăția inculpatului

Guțu M. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin.(5) Cod penal, conform dispozitivului 1-a condamnat în baza acestei legi la o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 15 ani în penitenciar de tip închis și pe un termen de 5 ani 1-a privat de dreptul de a ocupa funcții ce țin de gestionarea mijloacelor bănești, totuși instanța a omis de a reține *fapta inculpatului ca fiind constatată*.

Prin urmare, instanța de apel a constatat fapta incriminată inculpatului și cercetând și apreciind totalitatea probelor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, conform propriei convingeri bazată pe probele cercetate suplimentar în ședința judiciară, a ajuns la concluzia că prin probele analizate se constată deplin vinovăția lui Guțu M. în comiterea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(5) Cod penal.

Colegiul a specificat că argumentele apărării în susținerea nevinovăției inculpatului Guțu M. în comiterea faptelor incriminate acestuia, poartă un caracter declarativ și sunt invocate cu scopul de a evita răspunderea penală a inculpatului pentru fapta comisă. Poziția părții apărării, prin care se neagă prezența intenției în acțiunile inculpatului, Colegiul a considerat-o neargumentată, întrucât aceasta vine în contradicție cu cumulul de probe cercetate în ședințele de judecată și care confirmă pe deplin vinovăția lui Guțu M. de cele incriminate. Cu toate că apărătorul, în apelul declarat invocă că au caracter civil relațiile între inculpat și părțile vătămate, respectiva versiune se combate prin declarațiile părților vătămate, care nu pot fi apreciate critic, or, acestea coroborează perfect cu probele scrise, cercetate inclusiv și în instanța de apel.

În acest sens, instanța de apel a menționat că latura subiectivă a infracțiunii de escrocherie se manifestă prin vinovăție în forma intenției directe, dat fiind că făptuitorul acționează în mod fraudulos în scopul dobândirii, pentru sine sau pentru altul, a unei valori materiale străine. Deși în cererea de apel se susține, că inculpatul nu avea intenția de a înșela și a deposeda persoanele de bunurile lor (sume de bani), din materialele cauzei s-a constatat contrariul, în acțiunile lui Guțu M. fiind prezentă intenția directă de dobândire, pentru sine, a bunurilor părților vătămate, prin înșelăciune și abuz de încredere, ultimul însușind de la optsprezece părți vătămate sume enorme de bani, sub diferite pretexte.

De asemenea, s-a menționat că, în speță, părților vătămate le-a fost insuflată versiunea, că în cazul în care vor împrumuta lui Guțu M., diferite sume de bani, atunci peste o anumită perioadă de timp, acestora le va fi restituită nu numai suma de bani împrumutată, dar și dobânda destul de avantajoasă - 10% - 30% lunar.

Cu referire la alegațiile apelantului, precum că inculpatului Guțu M. i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil și la apărare eficientă, s-a menționat de instanță că dreptul la un proces echitabil i-a fost garantat și respectat de către prima instanță prin participare în proces a avocatului ales Ig. Ciuru, care de altfel, a fost cunoscut cu materialele cauzei și a participat la ședințele de judecată în apărarea intereselor inculpatului, inclusiv și la etapa susținerilor verbale.

În final, instanța de apel a consemnat că prima instanță corect a stabilit și a individualizat pedeapsa în privința inculpatului Deci la stabilirea și individualizarea pedepsei pentru infracțiunea comisă de către Guțu M., prevăzută de art. 190 alin.(5) Cod penal, s-a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui

vinovat, de circumstanțele cauzei, care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

6. Nefiind de acord cu soluția pronunțată de instanța de apel avocații Țurcanu Ig. și Ciuru Ig. au atacat decizia cu recursuri ordinare.

6.1. Avocatul Țurcanu Ig. în cererea sa solicită casarea integrală a deciziei instanței de apel, cu trimiterea cauzei la rejudecare menționând că finisarea cercetării judecătorești și trecerea la etapa susținerilor verbale a fost efectuată cu încălcarea normelor de procedură penală și cu încălcarea principiului legalității și contradictorialității, condiții impuse de art. 6 CEDO.

Recurentul susține că dezbaterile judiciare au avut loc fără participarea apărătorului ales de inculpat, Țurcanu Ig., ci doar cu participarea apărătorului Ciuru Ig. Dar, reieșind din prevederile art. 7 și 20 din Constituția Republicii Moldova lui Guțu M. îi este asigurat dreptul la apărare, or legislația permite ca asistența juridică să fie acordată concomitent de către mai mulți apărători. Reieșind din complexitatea cazului și multitudinea de părți vătămate în proces, existența a doi avocați aleși în procesul penal era oportună și justificată.

Potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată din 10 martie 2016 (f.d. 43, vol. VIII), la ședința respectivă urmau a fi audiate 2 părți vătămate: Mutruc A. și Tcaciuc M. și o serie de martori: Mutruc A., Guțu I., Spataru Al., Racinschi Iu., Gheorghii I. Însă, instanța a pus problema continuării examinării cauzei în lipsa părților vătămate și a martorilor absenți de la ședința de judecată. Procurorul a pledat pentru continuarea examinării cauzei, menționând că nu renunță la audierea părților vătămate și a martorilor, dar solicită trecerea la examinarea materialelor cauzei.

Avocatul Ciuru Ig., a solicitat respingerea demersului formulat de procuror, insistând asupra audierii părților vătămate și a martorilor, deoarece audierea părților vătămate în ședința de judecată era imperativă, pentru că la etapa urmăririi penale precum și cea judiciară lui Guțu M. și apărătorilor lui, nu le-a fost asigurată posibilitatea de a adresa întrebări părților vătămate menționate mai sus, nici procurorul nu a refuzat la proba martorilor. Instanța a admis demersul procurorului, astfel încălcând ordinea de examinare a cauzei stabilită inițial și a dispus trecerea la cercetarea materialelor din dosar. Ședința de judecată din 10.03.2016 s-a finalizat cu mențiunea că se anunță întrerupere pînă la 25.03.2016, cu dispunerea citării repetate a participanților la proces și fără ca să fie dispusă finalizarea cercetării judecătorești și trecerea la etapa susținerilor verbale.

Din atare considerente, partea apărării nu s-a pregătit de susțineri verbale, reieșind din faptul că cercetarea judecătorească nu s-a finisat și urmau a fi audiate în continuare părțile vătămate și martorii la care procurorul nu a renunțat.

Potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată din 25.03.2016, contrar actului de dispoziție propriu de citare repetată a participanților la proces, instanța nu a pus problema posibilității examinării cauzei în lipsa părților vătămate și a martorilor care nu au fost audiați și nu s-au prezentat. Procurorul nu a asigurat prezența părților vătămate neaudiate și a martorilor, dar nici nu a renunțat la audierea acestora.

Totodată, pentru ședința din 25.03.2016 avocatul Țurcanu Ig. a depus o cerere prin care a solicitat întreruperea examinării cauzei pentru pregătirea susținerilor verbale, în cazul în care instanța ar fi dispus anunțarea finisării cercetării judecătorești și trecerea la susținerile verbale. Chiar dacă, procurorul și părțile vătămate prezente au pledat pentru respingerea cererii formulate de avocatul Țurcanu Ig., instanța de judecată fiind imparțială nu era în drept să limiteze dreptul părții apărării de a se pregăti de susținerile verbale sub sancțiunea încălcării dreptului la un proces echitabil.

Avocatul Ciuru Ig., prezent la ședința de judecată, a pledat pentru susținerea cererii avocatului Țurcanu Ig. și a solicitat și el termen pentru pregătirea susținerilor verbale, avînd în vedere că la ședința precedentă nu a fost anunțată finalizarea cercetării judecătorești și trecerea la susținerile verbale.

Însă, instanța a respins, atît cererea avocatului Ig. Țurcanu, tratînd-o ca o modalitate de tergiversare a cauzei, iar asupra cererii formulate de avocatul Ciuru Ig. a găsit de cuviință că nici nu este necesar să se expună.

În final, fără a anunța cercetarea judecătorească încheiată, prin derogare la prevederile art. 376 alin. (2) Cod de procedură penală, în temeiul art. 377 Cod de procedură penală, a anunțat trecerea la dezbaterile judiciare.

În continuare, recurentul susține că, prin derogare de la prevederile art. 376 alin. (1) Cod de procedură penală, după cercetarea probelor din dosar, instanța nu a pus în discuție problema dacă părțile doresc să dea explicații suplimentare ori să formuleze cereri sau, după caz, demersuri noi pentru completarea cercetării judecătorești. Pe de altă parte procurorul nu și-a exprimat poziția față de părțile vătămate și martorii care nu au fost audiați în judecată.

Apărătorul susține că este neîntemeiat argumentul instanței de apel potrivit căruia dreptul la un proces echitabil i-a fost garantat inculpatului și respectat de către prima instanță prin participarea în proces a avocatului ales Ciuru Ig., care de altfel, a fost cunoscut cu materialele cauzei și a participat la ședințele de judecată în apărarea intereselor inculpatului, inclusiv și la etapa susținerilor verbale.

Or, într-adevăr apărarea inculpatului Guțu M. a fost asigurată de doi avocați aleși, Ciuru Ig. și Țurcanu Ig., iar procesul de judecată nu a fost niciodată tergiversat din cauza avocaților. La fiecare ședință de judecată a fost prezent, fie subsemnatul, Ciuru Ig., fie avocatul Țurcanu Ig., iar inculpatul la ședințele de judecată, la care a fost prezent a manifestat acord ca ședința să continue fie în lipsa avocatului Țurcanu Ig., fie în lipsa avocatului Ciuru Ig. Astfel, concluzia instanței de apel despre careva tentative a părții apărării de a tergiversa examinarea cauzei este una incorectă.

În altă ordine de idei, recurentul susține că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 190 Cod penal, or din analiza componentei de infracțiune prevăzute de acest articol rezultă că infractorul încă din momentul dobîndirii bunurilor altei persoane, nu intenționa să le întoarcă ci să însușească acele bunuri.

Însă, reieșind din materialele cauzei, rezultă că inculpatul avea o relație civilă cu părțile vătămate ceea ce se confirmă prin numeroasele recipise și contracte de împrumut încheiate cu acestea, prin care Guțu M. a luat cu împrumut bani și s-a angajat să-i întoarcă

cu o dobândă destul de mare. Însăși părțile vătămate au declarat că Guțu M. și-a onorat obligațiile contractuale, le-au fost întoarse sumele de bani cu dobânda promisă.

Totodată, recurentul susține că, prin hotărîrea instanței de fond și de apel n-a fost constatată suma prejudiciului adus prin presupusa comitere a infracțiunii. Instanța de fond prin hotărîrea adoptată doar a menționat fapta de care se învinuiește inculpatul, iar instanța de apel, deși a descris fapta criminală ca fiind dovedită, n-a indicat suma totală a prejudiciului adus. A constatat doar suma prejudiciului adus în parte, pe fiecare episod, fără a face trimitere la probe concrete care ar demonstra suma prejudiciului total concret. Recurentul menționează și faptul că acțiunile civile ale părților vătămate au fost admise în principiu de către instanța de fond. Instanța și-a argumentat hotărîrea prin faptul că sumele indicate de părțile vătămate în ordonanțele de recunoaștere în calitate de parte civilă și sumele indicate în cadrul ședinței de judecată variază, prin urmare confirmarea sumelor invocate de părțile vătămate necesită o probare și argumentare suplimentară.

Admiterea acțiunilor civile în principiu și argumentarea adusă de către instanța de fond, echivalează cu faptul că suma prejudiciului adus nu a fost constatată nici de instanța de fond nici de către instanța de apel.

Avocatul, în cererea sa mai susține că faptei săvârșite de inculpat, instanțele i-au dat o încadrare juridică greșită, întrucît în ipoteza în care se constată că în acțiunile lui se întrunesc elementele infracțiunii, atunci calificarea corectă urmează a fi în baza art. 196 Cod penal.

În opinia recurentului, deosebirea principală dintre infracțiunea prevăzută la art. 190 Cod penal și cea din art. 196 Cod penal constă în mecanismul de cauzare a daunelor materiale: în cazul infracțiunii prevăzute la art. 190 Cod penal, masa patrimonială a victimei este diminuată în aceeași proporție în care sporește masa patrimonială a făptuitorului; în cazul infracțiunii specificate la art. 196 Cod penal, masa patrimonială a victimei nu sporește în proporția pe care o exprimă eschivarea făptuitorului de a-și executa obligațiile pecuniare față de victimă; sau masa patrimonială a victimei este diminuată, fără însă a spori masa patrimonială a făptuitorului.

Din probele administrate la dosar, s-a constatat faptul că pe numele inculpatului nu figurează careva bunuri materiale (imobile, automobile), ceea ce demonstrează suplimentar că masa patrimonială a lui Guțu M. nu a sporit cu aceeași proporție cu care s-a diminuat masa patrimonială a victimelor. Instanța de apel, prin decizia adoptată, a încercat să combată doar argumentele apelantului vizavi de prezența relațiilor civile dintre inculpat și părțile vătămate.

Prin urmare, avocatul susține că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, evitînd să se expună asupra argumentelor invocate de apărare, fapt ce presupune încălcarea dreptului la un proces echitabil - drept garantat de art. 6 CEDO.

Hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, și anume se menționează că prin decizia instanței de apel, a fost admis apelul declarat de Ciuru Ig., din alte motive, cu casarea sentinței din oficiu și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit modului prevăzut de prima instanță. Instanța de apel și-a motivat decizia prin prisma art. 415 alin.

(1) pct.2), art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală, motivînd că instanța de fond, prin derogare de la prevederile art. 394 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, a omis de a reține fapta inculpatului ca fiind constatată. Instanța de fond, în partea descriptivă doar a indicat învinuirea pe baza căreia cauza a fost remisă în judecată, așa cum se procedează la adoptarea unei sentințe de achitare. Se consideră că decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, dat fiind că potrivit art. 415 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecînd cauza în ordine de apel, este în drept să adopte una din următoarele soluții: admite apelul, casînd sentința parțial sau total inclusiv din oficiu, în baza art.409 alin.(2), rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărîre, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță, fără a înrăutăți situația inculpatului.

Însă, instanța de apel a aplicat prevederile art. 409 Cod de procedură penală neîntemeiat. Or, prin admiterea apelului, situația inculpatului s-a înrăutățit și au fost corectate omisiunile părții acuzării ce derivă din neutilizarea dreptului la apel împotriva sentinței primei instanțe.

Instanța de fond și de apel au aplicat o pedeapsa individualizată contrar prevederilor legale, prin ce au admis eroarea de drept prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală. Or, prin sentință, care ulterior a fost menținută în partea stabilirii pedepsei și de instanța de apel, inculpatului i-a fost stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 15 ani închisoare, adică cea mai aspră pedeapsă prevăzută de sancțiunea art. 190 alin. (5) Cod penal.

Instanța de fond și de apel nu a ținut cont de faptul că inculpatul este învinuit pentru prima dată de comiterea unei infracțiuni, are la întreținere un copil minor, se caracterizează pozitiv la locul de trai, a restituit o parte din bani (în calitate de datorie) părților vătămate, fapt confirmat chiar de părțile vătămate în cadrul instanței de judecată. Potrivit sentinței contestate, instanța de fond n-a stabilit prezența circumstanțelor agravante.

6.2. Avocatul Ciuru Ig. în cererea sa de recurs solicită casarea sentinței și deciziei instanței de apel cu dispunerea achitării inculpatului. În cererea de recurs declarată, apărătorul invocă aceleași erori ca și avocatul Țurcanu Ig. și menționează aceleași argumente și critici privitor la soluția de condamnare adoptată de instanțele de fond.

În drept, recurenții își întemeiază cererile pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 4), 6), 8), 10), 12) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art.431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul Guțan P. și părțile vătămate Stah VI. și Bulai V. au depus referințe privind opinia lor asupra recursurilor depuse de avocații Țurcanu Ig. și Ciuru Ig. în numele inculpatului solicitînd respingerea acestora, ca neîntemeiate.

8. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestora reieșind din următoarele considerente.

Raționamentele instanței privind inadmisibilitatea recursurilor ordinare depuse de avocații Țurcanu Ig. și Ciuru Ig. se întemeiază în drept pe dispoziția art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, potrivit căreia instanța examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, în camera

de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestora în cazul în care constată că sunt vădit neîntemeiate. Recursul este declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, atunci când titularul acestuia invocă în cerere temeuri care în mod evident nu sunt subsecvente circumstanțelor cauzei.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate corespunzător de către recurenți.

În cauza deferită judecării, sunt declarate două cereri de recurs din partea avocaților Țurcanu Ig. și Ciuru Ig., ambele în numele inculpatului Guțu M., care conțin critici similare privitor la soluția de condamnare adoptată de instanțele de fond în privința ultimului, astfel în contextul ce urmează instanța de recurs se va expune punctat asupra soluției de inadmisibilitate adoptate pe marginea acestora, fără a le diviza în subpuncte separate, ci analizându-le în același context.

Din conținutul cererilor de recurs declarate de recurenți, se constată că aceștia invocă, în drept, erorile prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 4), 6), 8), 10), 12) Cod de procedură penală și pledează pentru casarea soluției instanței de apel, susținând că relațiile dintre inculpat și părțile vătămate sunt de natură civilă, iar instanțele eronat au dispus condamnarea lui Guțu M. în baza art. 190 alin. (5) Cod penal la 15 ani închisoare, fiind admise, în opinia recurenților erori procesuale grave, care încalcă dreptul inculpatului la un proces echitabil.

Verificând alegațiile recurenților, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal ajunde la conchiderea că toate temeiurile pentru recurs invocate de apărători nu sunt incidente cauzei date.

Colegiul penal amintește că rezultând din jurisprudența constantă a Curții Europene motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față. Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută în cauză și a concluzionat corect că aceasta se încadrează în cadrul juridice în baza art. 190 alin. (5) Cod penal.

În continuare, instanța de recurs constată că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la admiterea apelului declarat de avocat, din alte motive decât cele invocate, cu casarea sentinței din oficiu și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit de prima instanță, prin care Guțu M. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 190 alin. (5) Cod penal la 15 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții ce țin de gestionarea mijloacelor bănești pe un termen de 5 ani și cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis. În partea soluționării acțiunii civile, sentința a fost menținută fără modificări.

La fel, instanța de recurs reține că, în conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță și conform materialelor din dosar, ajungând la concluzia corectă că sentința atacată urmează a fi casată, din oficiu, deoarece cu toate că prima instanță a adoptat o soluție corectă de condamnare în privința lui Guțu M., însă nu a constatat fapta infracțională săvârșită de ultimul, ca fiind dovedită.

Or, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurenți, Colegiul penal consideră nefondate criticele acestora privitor la admiterea erorii prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 4) Cod de procedură penală de către instanța de apel, or norma respectivă stipulează că decizia instanței de apel este pasibilă casării dacă judecata a avut loc fără participarea apărătorului, când participarea lui era obligatorie potrivit legii.

În dezvoltarea acestei critici, Colegiul penal reține că apărătorii inculpatului susțin că dezbaterile judiciare la etapa judecării cauzei de către prima instanță au avut loc fără participarea apărătorului ales de inculpat, și anume a avocatului Țurcanu Ig., ci doar cu participarea apărătorului Ciuru Ig., ceea ce, în opinia recurenților, contravine garanțiilor acordate inculpatului de art. 6 CEDO, lezând dreptul acestuia la apărare și la un proces echitabil.

Față de cele ce preced, instanța de recurs specifică că, potrivit art. 17 alin. (1) Cod de procedură penală, în tot cursul procesului penal, părțile (bănuitul, învinuitul, inculpatul, partea vătămată, partea civilă, partea civilmente responsabilă) au dreptul să fie asistate sau, după caz, reprezentate de un apărător ales sau de un avocat care acordă asistență juridică garantată de stat. Așadar, unul dintre principiile fundamentale ale procesului penal este principiul garantării dreptului de apărare, fiind nu numai o manifestare a statului de drept, dar și o condiție necesară pentru realizarea eficientă a justiției.

Totodată, instanța de recurs ține să menționeze în acest punct de analiză că, pe de o parte instanța de judecată este obligată să-i asigure inculpatului dreptul la apărare, iar pe de altă parte avocatul trebuie să depună toată diligența pentru apărarea libertăților, drepturilor și intereselor legitime ale inculpatului pe care îl reprezintă.

La caz, inculpatul a beneficiat de asistența juridică a doi avocați aleși de acesta în prima instanță și anume a avocatului Ciuru Ig. și Țurcanu Ig., ceea ce se confirmă prin mandatele anexate la actele cauzei. Totodată, urmează a se releva că avocatul Țurcanu Ig. nu s-a prezentat la majoritatea ședințelor de judecată desfășurate la etapa examinării cauzei de către prima instanță.

Din atare considerente, corect instanța a dispus prin încheiere protocolară respingerea cererii înaintate de avocatul Țurcanu Ig. prin fax, la data de 25.03.2016, privind amânarea ședinței de judecată, pentru că nu este pregătit pentru dezbaterile judiciare. Or, în acest aspect, just a specificat instanța că, pe lângă drepturile pe care le are apărătorul în cadrul procesului penal, dînsul are și obligații, printre care se evidențiază cea stipulată în art. 68 alin. (1) pct. 11) Cod de procedură penală, adică să participe la ședințele de judecată în prima instanță, ceea ce apărătorul nominalizat a eșuat să realizeze.

Colegiul penal avînd în vedere cele expuse, consideră întemeiate și raționamentele formulate de Curtea de Apel privitor la respingerea criticilor avocatului cu privire la pretinsa încălcare a dreptului la apărare a inculpatului de către prima instanță, și anume fiind menționat că:

„Cu referire la alegațiile apelantului, precum că inculpatului Guțu M. i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil și la apărare eficientă, Colegiul le consideră neîntemeiate or, dreptul la un proces echitabil i-a fost garantat și respectat de către instanța de judecată prin participarea în proces a avocatului ales Ig. Ciuru (la dosar - f.d.123 fiind anexat mandatul avocatului din 14.07.2014 prin care se certifică acordarea asistenței juridice în baza contractului nr.20/14- din 24.04.2014), care de altfel, a fost cunoscut cu materialele cauzei și a participat la ședințele de judecată în apărarea intereselor inculpatului, inclusiv și la etapa susținerilor verbale. De asemenea, Colegiul penal menționează că pe parcursul judecării cauzei în prima instanță, au avut loc 25 de ședințe judiciare, avocatul Țurcanu Ig. fiind prezent doar la 6 din ele. Cererea prin care s-a solicitat întreruperea examinării cauzei, în vederea pregătirii pentru susținerile verbale, a parvenit de la avocatul Țurcanu Ig. la data de 25.03.2016, adică nemijlocit pînă la începerea ședinței de judecată, împrejurare dubioasă, avînd în vedere că pînă la data de 25.03.2016 avocatul nu s-a prezentat și nu a participat la cincisprezece ședințe judiciare consecutive. În acest sens, Colegiul susține concluzia primei instanțe, enunțată în încheierea protocolară din 25.03.2016, precum că respectiva cerere a fost formulată cu scopul de a tergiversa examinarea cauzei.

Astfel, Colegiul penal reține, că temeiurile invocate de apărare nu și-au găsit confirmare în cauza dată.”

Instanța de recurs consideră corecte argumentele instanței de apel, subsidiar reiterînd că prima instanță a respectat procedura de examinare a unei cauze penale, inclusiv reglementările conținute în art. 376 și art. 377 Cod de procedură penală. Mai mult că, potrivit art. 70 alin. (6) bănuitul, învinuitul, inculpatul poate avea cîțiva apărători. Însă, este important să reținem aici că, acțiunile procesuale la care este necesară participarea apărătorului nu pot fi considerate ca fiind îndeplinite cu încălcarea normelor de procedură penală dacă la efectuarea lor nu au participat toți apărătorii părții în cauză. Așadar, reglementarea dată denotă suplimentar, că în acțiunile primei instanțe nu s-au conținut careva abateri de la legea procesuală, după cum susțin recurenții.

În continuare, avînd în vedere că recurenții invocă despre faptul că între inculpat și părțile vătămate au existat niște relații civile, Colegiul penal pentru a da răspuns la aceste alegații, și anume în partea ce ține de delimitarea infracțiunii de escrocherie de un litigiu civil, ține să specifice despre statuările doctrinare și jurisprudențiale în materie. Astfel, la delimitarea nominalizată trebuie de luat în considerare că temeiul aplicării răspunderii în baza art. 190 Cod penal, apare în cazul imposibilității apărării drepturilor subiective prin mijloacele justiției civile.

Sub incidența legii penale intră doar acele încălcări care demonstrează rea-voință și fraudă din partea făptuitorului. Nu este supus îndoielii faptul că atunci cînd făptuitorul folosește documente false, încheie tranzacții în numele unei persoane juridice inexistente,

își arogă funcții și calități pe care în realitate nu le are, își demonstrează reaua-voință în raport cu victima. Or, nu putem afirma, retrospectiv, că inculpatul nu a fost în măsură să-și execute obligațiile patrimoniale asumate față de părțile vătămate, dat fiind că dînsul a recurs la procedee frauduloase în detrimentul victimelor.

Mai mult, nu poate fi invocată imposibilitatea făptuitorului de a găsi mijloace materiale pentru a-și îndeplini obligațiile asumate – ca temei de a nu-i fi aplicată răspunderea penală – dacă a manifestat rea-voință sau intenție frauduloasă față de obligațiunile asumate în raport cu victimele.

În esență, delimitarea dintre escrocherie și încălcarea normelor de drept civil trebuie făcută luîndu-se în considerare două aspecte de maximă importanță:

- atitudinea făptuitorului față de faptul transmiterii lui a bunurilor;
- prezența disponibilității efective a făptuitorului de a-și executa angajamentele.

La caz, s-a constatat cu certitudine că, Guțu M. acționînd cu intenție și urmărind scopul dobîndirii ilicite a bunurilor altei persoane, utiliza același procedeu de fraudare a părților vătămate pentru a însuși mijloace financiare impunătoare ale acestora. În particular, inculpatul lua banii de la părțile vătămate cu condiția de a achita o dobîndă de 10%, 20% sau 30%, însă nu avea intenția de a-și îndeplini angajamentele asumate.

De altfel, corect a statuat instanța de apel că, acțiunile inculpatului și anume, efectuarea sunetelor părților vătămate, întîlnirea cu părțile vătămate și informarea acestora precum că el ar fi un om de afaceri și că banii împrumutați vor fi investiți în afacere, care are un câștig foarte mare, precum și promisiunea că le va achita o dobîndă de 10%, 20% sau 30% pentru sumele de bani care aceștia urmează să i le împrumute, sunt niște metode sub care se prezintă escrocheria, inculpatul neîndeplinind aceste promisiuni, întrucît după ce primea de la părțile vătămate sume tot mai mari de bani, nu le mai restituia acestora.

Prin intermediul unor atare acțiuni, inculpatul a exercitat o influență psihică asupra conștiinței părților vătămate dezinformîndu-le conștient despre reala situației financiare a sa, respectiv părțile vătămate au presupus că Guțu M. cu adevărat investește banii împrumutați în afacerea lui, după cum afirma, avînd posibilitatea de a achita o dobîndă de 10%, 20% sau 30% din suma împrumutată, ceea ce nu corespundea realității.

Față de cele ce preced, Colegiul penal consideră necesar de a reitera că, potrivit dispoziției art. 190 Cod penal, se consideră escrocherie faptele de dobîndire ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere.

Prin *dobîndire ilicită a bunurilor* se prezumă un act opus celui licit, efectuat cu re-credință, prin care făptuitorul obține (pentru sine sau pentru altul) transmiterea voită în proprietate, posesiune, a bunului mobil sau imobil, a altor valori străine sau dreptului asupra acestora.

Prin *înșelăciune* se înțeleg acțiunile făptuitorului de a duce în eroare, de a amăgi proprietarul prin prezentarea ca adevărate a unor fapte, evenimente sau prezentarea ca mincinoase a unor fapte, evenimente, dar care corespund adevărului sau prin tănuirea (necomunicarea) unor împrejurări care făptuitorul era obligat să le comunice.

Prin *abuz de încredere* făptuitorul folosește, în scop de a obține un bun material (bani), relațiile de încredere, de bunăvoință, de sinceritate, de siguranță a proprietarului ori

a altei persoane cu drept de a dispune de bunuri. Încrederea poate fi rezultatul diferitor circumstanțe, împrejurări în legătură cu serviciul făptuitorului, de rudenie ori de prietenie cu partea vătămată. Încrederea mai poate rezulta și din relațiile contractuale a proprietarului cu făptuitorul.

Or, reieșind din cele expuse supra, Colegiul penal susține integral argumentele instanțelor ierarhic inferioare în vederea respingerii poziției părții apărării precum că, la caz, sunt prezente niște relații civile între inculpat și părțile vătămate, specificându-se că:

„ ... în cazul escrocheriei, victima transmite benevol bunurile către făptuitor, sub influența înșelăciunii sau a abuzului de încredere. Primirea bunurilor cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi calificată ca escrocherie doar în cazul în care făptuitorul, încă la momentul intrării în stăpânire asupra acestor bunuri, urmărea scopul sustragerii lor și nu avea intenția să-și execute angajamentul asumat.

Poziția apărării, prin care se neagă prezența intenției în acțiunile inculpatului, Colegiul o consideră una neargumentată, or, respectiva poziție vine în contradicție cu cumulul de probe cercetate în ședințele de judecată și care confirmă pe deplin vinovăția lui Guțu M. în faptele incriminate. Cu toate, că apărarea în apelul declarat invocă că au caracter civil relațiile între inculpat și părțile vătămate, respectiva versiune se combate prin declarațiile părților vătămate, care nu pot fi apreciate critic, or, acestea coroborează perfect cu probele, scrise prezente la materialele cauzei, cercetate inclusiv și în instanța de apel, cum ar fi: procesele-verbale de examinare a recipiselor (unele din ele fiind anexate la materialele cauzei și în original), prin care Guțu M. se obliga de a restitui părților vătămate banii împrumutați și dobânda calculată, procesele-verbale de examinare a mesajelor-text scrise și transmise de la Guțu M. părților vătămate prin intermediul rețelei mobile.

Astfel, reieșind din declarațiile părților vătămate, care sunt în coroborare atît cu recipisele anexate, cît și cu mesajele-text primite de la inculpat, Colegiul penal reține în acțiunile lui Guțu M. o schemă bine gîndită, care se rezumă la atragerea părților vătămate prin promisiuni de îmbogățire în termeni restrînși prin împrumuturi la o dobîndă avantajoasă de 10%, 20% și 30% lunar, oferindu-le diferite cadouri (borcane cu icre, sticle cu coniac), inițial lua sume mai mici, onorîndu-și obligațiunile pentru a căpăta încrederea acestora, iar ulterior luînd sume de bani mai mari, întrerupea orice contact cu acestea, fiind evidentă intenția dobîndirii ilicite a bunurilor altor persoane.”

În această din urmă privință, Colegiul penal mai specifică că, în sensul dispoziției art. 190 Cod penal, în cazul escrocheriei victimele transmit benevol bunurile către făptuitor, sub influența înșelăciunii sau a abuzului de încredere. Primirea bunurilor cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi la fel calificată ca escrocherie în cazul în care făptuitorul, încă la momentul intrării în stăpânire asupra bunurilor, urmărea scopul însușirii lor și nu avea intenția să-și execute angajamentul asumat.

Potrivit circumstanțelor constatate în cauza deferită judecătii, intenția inculpatului a fost demonstrată prin faptul că dînsul și-a asumat angajamente față de părțile vătămate, dar nu intenționa să le execute.

Subsidiar, Colegiul penal mai expune că, afirmațiile inculpatul precum că în cadrul examinării prezentei cauze s-a stabilit că el a semnat recipise prin care se obligă să restituie banii părților vătămate, inclusiv cu dobânda negociată cu acestea, precum și întoarcerea unei parte din datorii, nu presupune nevinovăția lui în baza art. 190 alin. (5) Cod penal și nu-l absolvă de răspunderea penală pentru infracțiunea de escrocherie incriminată.

Astfel, faptele inculpatului cuprind toate elementele constitutive ale infracțiunii de escrocherie, iar încadrare juridică a acțiunilor imputate lui Guțu M. în baza art.190 alin. (5) Cod penal este corectă, legală și întemeiată, fiind susținută integral și de instanța de recurs.

Nu în ultimul rând, Colegiul penal mai remarcă că, pe acest segment, criticile formulate de recurenți au format obiect de discuție la judecarea cauzei penale în instanța de fond și de apel și, cărora instanțele de judecată ierarhic inferioare, le-au dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, având în vedere și faptul că verificând hotărârea atacată în raport cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, temeuri de casare a acesteia, nu s-au stabilit.

Cu privire la faptul că, în decizia instanței de apel nu s-a constatat suma totală a prejudiciului cauzat părților vătămate de către inculpat, aceasta nu poate echivala cu neconstatarea faptei imputate lui Guțu M., după cum afirmă recurenții.

De asemenea, admiterea în principiu a acțiunilor civile înaintate de părțile vătămate, nu presupune că suma prejudiciului cauzat acestora nu a fost constatat.

Acțiunea civilă se rezolvă în cadrul procesului penal numai în măsura în care a fost alăturată acțiunii penale și împreună au ajuns în fața instanței penale. Instanța care examinează cauza în fond este competentă să judece acțiunea civilă în procesul penal, indiferent de valoarea acțiunii. La examinarea cauzei instanța dispune de câteva soluții în ceea ce privește acțiunea civilă, și anume admite total sau parțial acțiunea, respinge acțiunea, nu se pronunță asupra acțiunii civile, admite în principiu acțiunea civilă. Admiterea acțiunii civile nu ține de soluția în ceea ce privește latura penală, cu excepția prevederilor art. 387 din Codul de procedură penală.

Or, este relevant de a indica aici că, instanța admite în principiu acțiunea civilă în cazul când stabilirea exactă a sumei despăgubirilor datorate părților civile ar dura o anumită perioadă și necesită a fi probată suplimentar, totodată se remarcă că, în cauza deferită judecării, acțiunile civile înaintate de părți nu presupune doar suma prejudiciului cauzat prin infracțiune, dar și alte sume pretinse de acestea, cum sunt prejudiciul material, cheltuieli pentru asistența juridică, dobânda pierdută.

În situația din cazul nostru, corect prima instanță a menționat că sumele indicate de părțile vătămate în ordonanțele de recunoaștere în calitate de parte civilă și sumele indicate în cadrul ședinței de judecată variază, prin urmare confirmarea sumelor invocate de părțile vătămate necesită o probare și argumentare suplimentară, ceea ce ar duce la tergiversarea examinării cauzei penale.

Pe lângă alegațiile pre-citate, avocații mai susțin că faptei săvârșite de inculpatul Guțu M., instanțele i-au dat o încadrare juridică greșită, întrucât în ipoteza în care se constată că

în acțiunile lui se întrunesc elementele infracțiunii, atunci calificarea corectă urmează a fi în baza art. 196 Cod penal, nu 190 Cod penal.

Instanța de recurs nu susține ipoteza expusă de recurenți și menționează că, deși latura obiectivă a infracțiunilor prevăzute de art. 190 și art. 196 Cod penal conține elemente comune ca înșelăciunea și abuzul de încredere și urmările acestor acțiuni sunt în legătură cu cauzarea prejudiciului material proprietarului, totuși acestea se deosebesc una de alta și nu pot fi confundate.

Printre criteriile de delimitare a infracțiunilor nominalizate, se consemnează că, în cazul infracțiunii prevăzute de art. 196 Cod penal făptuitorul nu obține în posesie careva bunuri concrete ale victimei, ci se eschivează în mod fraudulos să-i transmită acesteia bunuri care i se cuvin ori se folosește de ele în detrimentul victimei. Deci, dacă am fi în prezența infracțiunii prevăzute de art. 196 Cod penal, aceasta nu poate presupune luarea din posesia victimei a bunurilor, or în caz contrar am fi sub incidența art. 190 Cod penal.

Altfel spus, sub aspectul laturii obiective, distincția principală dintre infracțiunile specificate constă în mecanismul de cauzare a daunelor materiale, în cazul infracțiunii prevăzute de art. 190 Cod penal, masa patrimonială a victimei este diminuată în aceeași proporție în care se sporește masa patrimonială a făptuitorului, pe când în cazul infracțiunii prevăzute de art. 196 Cod penal, masa patrimonială a victimei nu sporește în proporția pe care o exprimă eschivarea făptuitorului de a-și executa obligațiile pecuniare față de victimă, sau masa patrimonială a victimei este diminuată, fără însă a spori masa patrimonială a făptuitorului.

Or, conform practicii judiciare și doctrinare, noțiunea de „*dobândire ilicită*” este echivalentă cu cea de „*sustragere*”. În sensul legii, se consideră sustragere - luarea ilegală și gratuită a bunurilor din posesia altuia, care a cauzat un prejudiciu patrimonial efectiv acestuia, săvârșită în scop acaparator.

Raportînd cele statuate supra, la argumentele aduse în textul recursurilor declarate, precum că dobîndirea ilicită intenționată a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere lipsește în acțiunile inculpatului, Colegiul penal conchide că versiunea apărătorilor în această parte este eronată și nu coroborează cu ansamblul probelor acumulate la dosar.

În speță, atît în cadrul urmăririi penale, cît și pe parcursul judecării cauzei în instanța de fond și cea de apel s-a constatat indubitabil că bunurile patrimoniale obținute de la părțile vătămate sunt considerați banii în sume excesiv de mari, care au fost însușiți prin înșelăciune și abuz de încredere de către inculpat.

De asemenea, Colegiul penal reiterează că, în cazul infracțiunii prevăzute de art. 196 Cod penal, făptuitorul folosește bunurile proprietarului și îi cauzează acestuia o daună materială în modalitatea prescrisă de dispoziție - prin înșelăciune sau abuz de încredere, însă bunul material rămîne a fi în continuare ca proprietatea aceleiași persoane, ceea ce, la caz, nu a fost realizat, pentru că părțile vătămate i-au transmis mijloacele bănești inculpatului, pentru investirea în afaceri, însă acesta nu i-a restituit în termen, după cum a promis.

Subsidiar la cele expuse, Colegiul penal ține să menționeze că Curtea Europeană, referindu-se la erorile judiciare care pot duce la casarea unei hotărâri judecătorești, a specificat că simpla considerare a faptului că investigația în cauza deferită judecătii, în opinia inculpatului sau apărătorului acestuia, a fost incompletă și părtinitoare, nu poate prin ea însuși, în absența erorilor judiciare sau a unor încălcări serioase a procedurilor judecătorești, erori evidente în aplicarea dreptului material sau a oricărui alt motiv important ce rezultă din interesul justiției, să indice asupra prezenței unei erori judiciare în procedura anterioară.

În esență, toate acestea conturează convingerea fermă a instanței de recurs că inculpatul se face vinovat de comiterea infracțiunii imputate prin actul de învinuire și cel de sesizare a instanței și urmează să execute pedeapsa stabilită de instanța de apel, în volum deplin.

În partea ce ține de criticele privind nemotivarea și neexpunerea asupra tuturor motivelor din apel, Colegiul penal reiterează că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față.

Cu privire la afirmațiile recurenților precum că instanța de apel a aplicat prevederile art. 409 Cod de procedură penală neîntemeiat, iar prin admiterea apelului, situația inculpatului s-a înrăutățit și au fost corectate omisiunile părții acuzării ce derivă din neutilizarea dreptului la apel împotriva sentinței primei instanțe, Colegiul penal consideră important de a-i explica titularilor recursurilor următoarele.

Este corectă ipoteză că, potrivit art.410 Cod de procedură penală, instanțele de apel, soluționând cauza, nu pot crea o situație mai gravă pentru persoana care a declarat apel. Totodată, este de menționat că regula neagrării situației se aplică tuturor titularilor dreptului de apel, cu excepția cazului când procurorul atacă hotărârea în defavoarea inculpatului, iar instanța de apel este în drept, după caz, de a-i agrava situația acestuia în orice sens. Regula neagrării situației guvernează nu numai pedeapsa, dar și oricare alt aspect al laturii penale, cum ar fi, spre exemplu, recunoașterea unor circumstanțe agravante, schimbarea încadrării juridice a faptei într-o infracțiune mai gravă, chiar dacă pedeapsa nu se va majora.

În speță, potrivit deciziei instanței de apel s-a dispus admiterea apelului declarat din alte motive, cu casarea sentinței din oficiu și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit de prima instanță, prin care Guțu M. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 190 alin. (5) Cod penal la 15 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții ce țin de gestionarea mijloacelor bănești pe un termen de 5 ani și cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis. În partea soluționării acțiunii civile, sentința a fost menținută fără modificări.

Or, soluția de admitere a apelului presupune situația în care instanța de apel constată că hotărârea atacată este greșită sub aspectul **de fapt** sau de drept, penal ori **procesual**. În rezultatul admiterii apelului are loc desființarea hotărârii în limitele efectului devolutiv și

extensiv, cât și neagrării situației părții apelante, astfel prin admiterea apelului, instanța este în drept să caseze sentința total sau parțial, rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță.

Se consideră că fondul cauzei nu a fost rezolvat când în considerentele hotărârii primei instanțe nu se arată dacă există sau nu fapta imputată, dacă inculpatul este sau nu vinovat, dacă există circumstanțe care atenuază ori agravează răspunderea inculpatului, dacă trebuie ori nu admisă acțiunea civilă și altele.

În cazul când prima instanță nu a respectat prevederile art.394 Cod de procedură penală privind întocmirea sentinței, însă în fapt probele au fost cercetate, instanța de apel, casând sentința din acest motiv, va continua prin rejudecarea cauzei aprecierea tuturor împrejurărilor și, respectând normele procedurale (art.393-397 Cod de procedură penală), va pronunța o nouă hotărâre conform ordinii stabilite pentru prima instanță.

Așadar, Colegiul penal consideră corectă soluția instanței de apel, avînd în vedere că, potrivit art. 394 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă: *...descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, indicîndu-se locul, timpul, modul săvîrșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii*, însă analizînd sentința, instanța de apel a reținut, că deși instanța de judecată a considerat dovedită vinovăția inculpatului Guțu M. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal și conform dispozitivului 1-a condamnat în baza acestei legi la o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 15 ani în penitenciar de tip închis și pe un termen de 5 ani 1-a privat de dreptul de a ocupa funcții ce țin de gestionarea mijloacelor bănești, totuși instanța a omis de a *reține fapta inculpatului ca fiind constatată*.

Prin urmare, instanța de apel justificat a constatat fapta incriminată inculpatului și cercetînd și apreciînd totalitatea probelor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, conform propriei convingeri bazată pe probele cercetate suplimentar în ședința de judecată, a ajuns la concluzia că reieșind din probele analizate se constată indubitabil vinovăția lui Guțu M. în comiterea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(5) Cod penal.

În continuare, instanța de recurs constată că, un ultim argument invocat de partea apărării se referă la chestiunea de individualizare a pedepsei, în particular fiind vorba despre faptul că inculpatului i-a fost stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 15 ani închisoare, adică cea mai aspră pedeapsă prevăzută de sancțiunea art. 190 alin. (5) Cod penal, ceea ce în opinia recurenților nu este corect.

Însă, Colegiul penal reține că instanțele de fond au efectuat o analiză complexă a circumstanțelor cauzei și a personalității inculpatului urmărind în acest sens comportamentul său din înainte și după săvîrșirea infracțiunii incriminate, precum și de circumstanțele săvîrșirii acesteia, de multitudinea epizoadelor incriminate lui, de quantumul prejudiciului excesiv de mare cauzat părților vătămate stabilindu-i corect pedeapsa în deplin acord cu prevederile art. 61 și 75 Cod penal.

În cazul concret, față de toate aspectele expuse, Colegiul apreciază că criticile formulate de recurenți sunt vădit neîntemeiate, iar circumstanțele reale ale săvîrșirii faptei infracționale și cele personale ale inculpatului nu sunt de natură să atragă după sine

adoptarea unei soluții de redozare a pedepsei aplicate, mai mult, neexistând nici motive care, examinate din oficiu, ar determina instanța de recurs să caseze hotărârea recurată în această parte.

În consecință, Colegiul penal conchide că, la caz, nu se constată vreun temei pentru casarea soluției instanței de apel, iar pedeapsa, astfel cum a fost stabilită de către instanța de fond, menținută și de instanța de apel, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și de prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Avînd în vedere considerentele menționate supra și raportînd situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal concluzionează că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, iar argumentele invocate în cererile de recurs ordinar declarate de avocații Țurcan Ig. și Ciuru Ig. în numele inculpatului, sunt vădit neîntemeiate.

9. În temeiul art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de avocații Țurcanu Igor și Ciuru Igor în numele inculpatului Guțu Maxim, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 03 august 2016, în cauza penală privindu-l pe Guțu Maxim Simion, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 23 decembrie 2016.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

MORARU Petru